

ŐKET HALLGATOM

Nem a szerelem hús-ékszerei
 s világlágerek igehirdetői,
 s nem is a sztárok, a Miss Európák
 hullámhosszára hangoltam szívemet.
 Őket hallgatom időn és téren át:
 nőket hallgatok, szüzet és anyát:
 Jeanne d'Arcot, Zóját, Zrínyi Ilonát
 s a történelem virág-vértanúit.
 Aldozatok a túlélők helyett:
 partizánlányok, várvédő asszonyok
 s ápolónők a véres pocsolyákban;
 lányok, akiket hóhérok gyaláztak,
 kiket nem hagyott a gyors halál szülni,
 akiknek méhét mérég bitorolta
 vagy féreg rágta szét a föld alatt.
 Mind ismeretlen. De én hallom őket
 s a fájdalomra nincs vigasztalás,
 nem jön értük a mesebeli herceg
 fehér paripán, májusi holdfényben.
 Csontok, hamvak. De őket hallgatom,
 mint egy titkos rádióleadót,
 mely a földmélyből üzen jóreményt.
 Őket hallgatom s még élő anyámat,
 aki sztárok s finnyás Missek helyett
 hat szülés közben dacolt a halállal,
 s kapott ezért egy hamis-ezüst érmet,
 mit nem viselt és nem is fog soha;
 kinek mutassa? s hova tűzze föl?
 Őket hallgatom, míg csöpp fénybogarak,
 szökő szerelmek suhannak tova
 s egy arc emléke utcát bevilágít –
 Az örök élet hullámhosszán
 őket hallgatom s hallom a halálig.

